

ס"ל כשי' הרשע"א לחנאי ההקנאה הוא מאי דלא אטרחי' לבי דינא והיינו בטענת חיוב מה דמשלם לו מרצונו שלא בכפית צי"ד וא"כ לא סגי במה שמודה שפסע דאכתי מנלן שישלם בלא כפית צי"ד ומשוי"כ צעין שיאמר הריני משלם דסמך דעתאי אדבורא אבל הקלוק"ח ס"ל דסגי במה דמאי פטר נפשי' ולא פטר וכיון שמודה שפסע הרי כבר חייב עלמו דחו לא מאי פטר נפשו ומקני לי' כפילא וכשי' הריעב"א דלא צעין לחנאי ההקנאה להא דלא אטרחי' לבי דינא וכן משמע מלשון הרמב"ם בהקלוק"ח שכחצ צפ"ח משאלה כ"צ ש"ה שאמר פשעתי וזה בכפל שהרי חייב עלמו לשלם ואילו ראה אחר נגנבה וכו' משמע דהא דחייב עלמו הוא סבת ההקנאה ולא צעין יותר דהא לא הזכיר שאמר הריני משלם.

ו'פ'י מאי דאמין דרש"י ע"כ ס"ל כשי' הריעב"א דלא צעין לחנאי ההקנאה לסברה דלא אטרחי' לבי דינא לענין שיבא זצין דינאי א"כ בצלוגתא בצ"ח והקלוק"ח נמי ס"ל בהקלוק"ח דסגי במה שחייב עלמו כשאמר פשעתי ולא צעין שיאמר הריני משלם כשי' בצ"ח שזה ל"ש אלא כשי' הרשע"א דצעין לחנאי ההקנאה שיבא מוכח שישלם לו מרצונו ולא יעריחו צי"ד דמשוי"כ הוא דצעין אחר שישלם להב"ח.

ד' ובעיקר סברה בצ"ח דלא סגי במה שחייב עלמו אלא צעין שישלם לו מרצונו בלא כפית צי"ד ועל זה הוא דמכני הא דאמר הריני משלם ומשום דסמך דעתא דדבורא יט לפקפק על זה עפ"י סברה הרמב"ן והרא"ש והנ"י שהוכיחו דאמר הריני משלם אינו יכול לחזור בו שאם ה"י יכול לחזור בו לא הוה סמך דעתאי על אמירתו ולא ה"י מקני לי' כפילא והנה זה אחיא שפיר לשי' הרמב"ן והריעב"א דממה שחייב עלמו א"י לחזור בו אבל לענין זה שישלם לו מרצונו שלא בכפית צי"ד מה הרי יכול לחזור בו שלא לשלם מרצונו אלא בכפית צי"ד וא"כ י"ל דלא סמך דעתאי דדבורא לענין זה ולפי"ז הא דמכני אחר הריני משלם אי"ז אלא מפני שחייב עלמו ע"י אמירתו ולא עדיף מהאומר פשעתי אלא דלשי' הקלוק"ח שהיא כשי' הרמב"ן והריעב"א סגי בהכי.

ודגה אע"ג דאמין דלשי' רש"י סגי במה שלא פטר עלמו אע"ג שאין לנו הוכחה שישלם מרצונו ובהריעב"א והוא בכלל תרצה ותשלמני, מ"מ י"ל דס"ל דאם החשלומין הם מרצונו בלא כפית צי"ד הוא מקני לי' כפילא אפילו במקום דלא מאי

פטר נפשי' שגם זה הוא בכלל חנאי ההקנאה דתרצה ותשלמני וזכר יכו' ס"ל בהרשע"א. ולפי"ז י"ל דהכי נפק"מ בין אחר הריני משלם לשלם דאמר הריני משלם לא מקני לי' כפילא אלא משום שחייב עלמו ולא פטר נפשי' דסברה לא אטרחי' לבי דינא שישלם מרצונו אכתי לא שייכא עד שישלם אבל כששילם מרצונו מקני לי' כפילא אפילו חי לא מאי פטר נפשי' משום טעמא דלא אטרחי' לבי דינא. ואם כן ניחא מה שפירש"י דלישנא קמא דרצ פפא לא הוה תיובתא דיש לחלק דווקא באמר הריני משלם הוא דקאמר ר"פ דטעמא דמקני לי' כפילא הוא משום דאי צעי פטר נפשי' ומשוי"כ בשואל דלא מאי פטר נפשי' אלא במהח מחמת מלאכה דלא שכיח לא מקני לי' כפילא אבל בשילם מרצונו ולא אטרחי' לבי דינא מקני לי' כפילא אפילו בשואל אע"ג דלא מאי פטר נפשי' אלא בטענה דלא שכיחא. ובר"ח שכתב דלר"פ אין לחלק בין אחר וצין שלם וגם בשלם לא מקני לי' כפילא הוא משום דס"ל בהריעב"א שגם בשילם לא מקני לי' כפילא אלא משום דאי צעי פטר נפשי' או שפירש בהרשע"א דטעמא דשואל לא מקני לי' הוא משום דהיכא דצשעת מסירה ליכא אנפי ולדדי לפטור לא יכ"ז דעתאי להקנות לו וא"כ בשילם נמי דכוותה. אבל לשיטת רש"י לא מצינו סברה זו דהרשע"א. ואע"ג דלשיטתו צ"ע עדים שפסע אע"ג דלא מאי פטר נפשי' מ"מ מודה הבבלי להירושלמי דמקני לי' כפילא אין זה אלא בשילם וזכר אפילו ליכא אנפי דפטור צשעת מפירק נמי. והא דא"ר פפא דווקא היכא דאי צעי פטר נפשי' דווקא באמר הריני משלם הוא וזכר איברה דאי ליכא עדים שפסע לא מקני לי' כפילא וכמו באמר פשעתי להקלוק"ח שדוראי דאזיכא עדים שפסע לא מקני לי' כפילא בשביל אמירתו.

פימן כא

תחלתו בפשיעה וסופו באונס וחוב הפשיעה

א' דף ל"ו: פסע זה ויאלת לאגם ומתח כדרכה אצ"י אחר חייב וכו' לא מיבטיא למ"ד תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב דחייב אלא אפילו למ"ד פטור כהא חייב מ"ט דאמרין בבבא דאגמא קעלי' ופירש"י דאיכא למימר בפשיעה מתח וכו' דשמת הבבלי המלוי באגם קטלה. רצא וכו'

אמר פטור וכו' לא מיבעיא למ"ד תחלתו בפשיעה וסופו באונס פטור דפטור אלא אפילו למ"ד חייב הכא פטור מ"ע דאמרין מלאך המות מה לי הכא מה לי הכס והיינו דלא מחייב אלא באונס הכא מחמת פשיעה. וכדף עת. הציאו התוס' פלוגתא דזה שכתב אלפס מפרש דאזיי פליג אהך סברא דמדקאמר לא מיבעיא למ"ד וכו' משמע דלמ"ד תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב אפילו בלא הכ עממא דהכלא דאגמא קטלי' אעפ"י דהאונס הי' נארע בכל ענין, והתוס' שם דחו ראיתו ד"ל דלמ"ד חייב נמי סמך אהך עממא דהכלא דאגמא קטלי', וכן מוכח בתוס' כאן שכתבו גם אליבא דאזיי דבעין אונס הכא מחמת הפשיעה וגם מזהבצאו ראוי ע"ז ממחניחין דהוחמיה והוחלקה מוכח דס"ל דלכ"ע הכי דינא.

וְנִיחָזִי אֵין צָהָא דְשׁוּמַר חַיִּיב בַּפְּשִׁיעָה אִם מַעֲשֶׂה בַּפְּשִׁיעָה שֶׁפֶּשַׁע הַשׁוּמַר בְּשִׁמְרָתוֹ זֶה גּוֹפֵא מַחֲיִיבֵנו לְהַשׁוּמַר בַּחֲשׂוֹמֵי הַפִּקְדוֹן אֵף בְּלֹא מַה שֶּׁהִזָּק הַפִּקְדוֹן אֵלֶּא שֶׁאִם אֵין הִזָּק בַּהִפְקָדוֹן הוּא אֹמֵר לוֹ הִרִי שְׁלָךְ לַפִּינִךְ אוֹ דַּחִיז פְּשִׁיעָה בֵּינֵנו שְׂכֹחַ חַיִּיב עַל הִזָּק שֶׁנַּעֲשֶׂה בַּפְּשִׁיעָה. וּלְכַאֲרֵיהּ מַשִּׁיעַת אֲזִי אֵלִיבֵא דְכִרְיָא שֶׁתְּחִילָתוֹ בַּפְּשִׁיעָה חַיִּיב אֲפִילוֹ סוֹפּוֹ בְּאֻנָּס שֶׁלֹּא צָה מַחֲמַת בַּפְּשִׁיעָה מוֹכַח לְכַאֲרֵיהּ שֶׁמַּעֲשֶׂה הַפְּשִׁיעָה לַחֹדֶה מַחֲיִיבֵת דַּמְשׁוּ"ה חַיִּיב אַחֲ"כּ כָּל עֵינִן שֶׁאֵין הַפִּקְדוֹן אֵלֶּא לֹאמַר הִרִי שְׁלָךְ לַפִּינִךְ, אֲבָל מֵהֵךְ מִ"ד דִּתְחִילָתוֹ בַּפְּשִׁיעָה וְסוֹפּוֹ בְּאֻנָּס פֶּטוּר וְכֵן מַסְבֵּיר רַבָּא דְאֲפִילוֹ מִ"ד תְּחִילָתוֹ בַּפְּשִׁיעָה וְסוֹפּוֹ בְּאֻנָּס חַיִּיב מִ"מ בְּאֻנָּס שֶׁלֹּא צָה מַחֲמַת בַּפְּשִׁיעָה פֶּטוּר מוֹכַח שֶׁאֵין הַחִיּוּב אֵלֶּא עַל הִזָּק שֶׁצָּה עִ"י בַּפְּשִׁיעָה אֵלֶּא דַּמְ"ד תְּחִילָתוֹ בַּפְּשִׁיעָה וְסוֹפּוֹ בְּאֻנָּס פֶּטוּר ס"ל דְּבַעֲיִין הִזָּק שֶׁפֶּשַׁע צוֹ בַּהִזָּק זֶה וּמִ"ד תְּחִילָתוֹ בַּפְּשִׁיעָה וְסוֹפּוֹ בְּאֻנָּס חַיִּיב ס"ל דְּכָל הִזָּק שֶׁצָּה מַחֲמַת בַּפְּשִׁיעָה חַיִּיב עָלָיו וְאֵעִפִּי שֶׁהִזָּק זֶה אֻנָּס הוּא וְלֹא פֶּשַׁע צוֹ מִיקְרֵי הִזָּק עִ"י פְּשִׁיעָה. וּלְכַאֲרֵיהּ בְּסִבְרָא זוֹ הוּא דְּפִלְגִי דְאֲזִי לְשִׁיעַת כִּרְיָא לַמְ"ד תְּחִילָתוֹ בַּפְּשִׁיעָה וְסוֹפּוֹ בְּאֻנָּס חַיִּיב ס"ל שֶׁמַּעֲשֶׂה בַּפְּשִׁיעָה מַחֲיִיבֵתוֹ וְרַבָּא ס"ל שֶׁבַּהִזָּק הַצָּה עִ"י פְּשִׁיעָה הוּא דַּמִּיקְרֵי פְּשִׁיעָה מַחֲיִיבֵתוֹ וְכִ"ש לַמְ"ד תְּחִילָתוֹ בַּפְּשִׁיעָה וְסוֹפּוֹ בְּאֻנָּס דִּפְטוּר.

אֲבָ"ל הִנֵּה הַתּוֹס' צָדָף לָנוּ: כִּתְּבוּ דִּתְחִילָתוֹ כַּעֲיִן גִּנְזָה וְאֲזִידָה דְשׁוּמַר שְׂכִיר וְסוֹפּוֹ בְּאֻנָּס לֹא מַחֲיִיב. וְנִרְאֶה צִיּוּרֵנוּ מִשּׁוּם דִּבְפְּשִׁיעָה הִיא עֲלֵמָה מַחֲיִיבֵת וּמַשׁוּ"ה אֲפִילוֹ סוֹפּוֹ בְּאֻנָּס נִמִּי חַיִּיב אֲבָל בַּפְּשִׁיעָה דִּגְנִזָּה וְאֲזִידָה אֵין מַעֲשֶׂה בַּפְּשִׁיעָה עֲלֵמָה מַחֲיִיבֵת אֵלֶּא דִּהִזָּק שֶׁנַּעֲשֶׂה עִ"י פְּשִׁיעָה גִּנְזָה

ואזכר חייב עליו וע"כ כשסופו באונס שבהכחיק הזה לא פשע כלל פטור. וכן מלאכתו שבהכחיק בחירע"א דף לו ד"ה חוד"ה ושם צמ"ק כט, ושם הסביר ג"כ בפלוגתא דאזיי ורצא לשיעט כר"י"ף כמו שכתבתי לעיל וכתב דלפ"ז לא שייך זה בחילוק בין פשיעה ממש לפשיעה גנבה ואזכר אלא לאזיי דמחייב בסופו באונס ואפי' בשלא צא מחמת הפשיעה דלדידי' בפשיעה ממש הפשיעה היא שמחייבתו אבל לרצא על ההיזק הוא דחייב גם בפשיעה ממש אלא דס"ל דלא בעינן פשע בהיזק אלא כל שהיזק משום הפשיעה הוא צא פשיעה מיקרי א"כ בפשיעה דגנבה ואזכר נמי יתחייב באונס הצא מחמת פשיעה זו. והנה התוס' הרי לא ס"ל הכי שהתוס' כתבו זאת לדינא דתחלתו בגנבה ואזכר וסופו באונס פטור והיינו אפילו לדין דקו"ל דתחלתו בפשיעה וסופו באונס אינו חייב אלא באונס הצא מחמת הפשיעה ועוד דלשיעט התוס' ליכא מאן דפליג אדרצא צהא ומוכח מזה דגם לרצא בפשיעה ממש מעשה הפשיעה היא שמחייבת י'. ולריך להבין דא"כ אמאי פטור באונס שלא צא ע"י הפשיעה.

וְגַם מִכִּנּוּי פ' הַגּוֹזֵל וּמֵאֲכִיל מוֹכַח שֶׁמַּעֲשֶׂה הַפְּשִׁיעָה הִיא מַחֲיִיבֵת שֶׁכֵּתֹב שֶׁם דְּבִשְׁוֹל חֲמוּר וּמִתָּה וְאִינוּ יוֹדַע אִם מַחֲמַת מִלֵּאכָה פֶּטוּר דְּכִוּ"ל כִּאִינִי יוֹדַע אִם נִתְחַיִּבֵתִי כִּיּוֹן שֶׁאֵין הַשְׁוֹל חַיִּיב עַד שֶׁעַתָּה אֻנָּסִין אֲבָל כֶּשֶׁפֶּשַׁע הַשְׁוֹל כְּגוֹן שֶׁשָּׂאֵל לַעֲמֹז וְנִתְּנָה לְשִׁלּוּחוֹ וְאִחֲ"כּ הַדָּבָר סִפֵּק אִם מִתָּה מִשּׁוּם בַּפְּשִׁיעָה אוֹ שֶׁמִּתָּה מַחֲמַת מִלֵּאכָה חַיִּיב שְׂכִיר הוּא מִתְחַיִּיב מִשִּׁיעַת פְּשִׁיעָה וְהַסֵּפֶק שֶׁאַחֲ"כּ הוּ"ל כִּאִינִי יוֹדַע אִם פֶּרַעַחֲתִי, וְהִנֵּה מִשִּׁמַּע מִכָּאן שֶׁמַּעֲשֶׂה בַּפְּשִׁיעָה גּוֹפֵא מַחֲיִיב שֶׁאִם הִזָּק הַצָּה עִ"י בַּפְּשִׁיעָה הוּא מַחֲיִיב א"כ כֶּשֶׁבִּדְבָר סִפֵּק אִם צָהָא מִמִּיתָה עִ"י בַּפְּשִׁיעָה אוֹ מִתָּה מַחֲמַת מִלֵּאכָה הוּ"ל אִינוּ יוֹדַע אִם נִתְחַיִּבֵתִי וְא"כ לָרִיךְ לִבְדִּין הֵא דְקִרְיָ"ל דְּבִשְׁוֹל שֶׁלֹּא מַחֲמַת בַּפְּשִׁיעָה פֶּטוּר.

וְאֵעִ"ג שֶׁהִנּוּ צָה סִבְרָתוֹ מִהָא דְכִינֵת לֵהֵם אֲצִיבִים פֶּרֶה שְׁוֹלֵה וְעַצְחוֹת וְאֲכִלוֹה שֶׁאִם הִנֵּה לֵהֵם אֲצִיבִים אֲחֵרִיּוֹת וְכִסִּים חַיִּיבִים וְכִתְּבוּ הַתּוֹס' בְּכַתּוּבָת לָנוּ: וְשֶׁאֵר מִפְּרָשִׁים דְּכִ"ע מִשּׁוּם שֶׁאֲצִיבִים פֶּשַׁע דִּלָּא אֲזִידֵינוּ דְשְׁוֹלֵה הִיא וּמַשׁוּ"ה אֲשֶׁתְּעַבּוֹד וְכִסִּי מִשִּׁיעַת פְּשִׁיעָה וְכִיּוֹן דַּמַּשִּׁיעַת פְּשִׁיעָה מַחֲיִיב א"כ הוּ"ל אֲחֵר בַּפְּשִׁיעָה כִּאִינִי אִם פֶּרַעַחֲתִי מִ"מ מִהֲגַמִּי וְהַתּוֹס' גּוֹפֵא לֹא קָשִׁיָא שְׂכִיר אֲפֶשֶׁר לִפְרֵשׁ

(1) וגם מוכח מהא דנב"ל ל"א תנפ"ש וסנ"א חייב באונס הצא מחמת הפשיעה לאו כהיזק של פשיעה הוא.

וכעין מה שבציה בחירע"א שם סקיי"צ משומר
שעירבן עם פירותיו דהו"ל כהו"ל למידע וחכי
נפק"מ דלפי"ז גאפערופוס דל"ש משאיל"מ פטור
ולמשי"כ יחי חייב לשיעת הכוס' דף מז: שחייב
על הפשיעה) וכיון דבתניתין מוכח זה אי"כ הוא
אפילו למ"ד תחלתו בפשיעה וסופו באונס פטור.

והנה אם נאמר דשומר שפסע משעת פשיעה הוא
דמחייב וחינו נמי טעמא דתחלתו בפשיעה
וסופו באונס חייב כדמוכח מהכוס' דף לג: דמשו"כ
בגו"א תחלתו בפשיעה וסופו באונס פטור חיקשי
עוד מאי דמדמינן ב"ק דף כא: ודף נו: תחלתו
פשיעה וסופו באונס פטור המזיק לתחלתו בפשיעה
וסופו באונס פטור הרי יש לחלק דשומר כ"ע
דסופו באונס חייב משום שנתחייב משעת פשיעה
בתשלומי הפקדון שפסע בו אבל באונס כבא מחמת
פשיעה לאו כהזק של פשיעה הוא ואם כן פטור
המזיק שפסע בו ועדיין ליכא ניזק הרי לא שייך
כלל שיתחייב בתשלומי שום ניזק קודם שהזק ומגלן
לדמות דבזה נמי סופו באונס חייב ועוד דלפי"מ
שכתבו לעיל הנה לחייב אפילו באונס שלא מחמת
הפשיעה ל"ש אלא מטעמא דמעשה הפשיעה עלמה
מחייבתו בתשלומין ומכחוס' ב"ק דף נז: וכן
מכעושו"ע סי' ש"ז משמע שאם חיינו מחייבים
שומר שלא מחמת הפשיעה יש לחייב גם פטור
המזיק בכ"ג וזה קשה דפטור המזיק הרי ל"ש
חייב תשלומין קודם שהזיק.

ב) ונראה לתרץ זה ולומר דאיכא דהפשיעה
שחורה חיינו מעשה הפשיעה שפסע זה
שחייב בשמירה שלא שמרו ולא החק שצא ע"י
הפשיעה אבל הפשיעה שחורה אינה מחייבתו מיד
בתשלומי החפץ אלא שהפשיעה מחייבתו בתשלומי
זקיו אם יוזק וכעין מה שמתחייב שואל במשיכתו
הפושע נתחייב בתשלומי זקיו, אלא שצואל קיי"ל
דמשעת אונסין איתחייב באונס' וצפושע מוכח
מבא דעצמה ואכלה להכוס' שם שכחוק נשתעבדו
נכסיו למפרע וכ"ע דאזוי לפי ג. טח הרי"ף דמחייב
אפילו באונס שלא בא מחמת הפשיעה דכלל תשלומי
זקיו חייב ועדיפא בא משואל דבזה ל"ש פטור
דמחמת מלאכה וחייב בכל זקיו והנה חייב
כזה שייך גם בפשיעה דשור המזיק דכל הפושע
בממונו ולא שמרו חייבתו חורה בכל זקיו שחיק
אפילו באונס ואפילו באונס שלא מחמת הפשיעה.

דלפי"ז י"ל שגם למ"ד תחלתו בפשיעה וסופו
באונס פטור וגם למאי דקיי"ל דאונס
שצא שלא מחמת הפשיעה פטור נמי איתא להאי

שאין הפשיעה עלמה מחייבת אלא שאם נגמרה
אח"כ הפשיעה ומחמת מחמת הפשיעה נשתעבדו
נכסיו למפרע וכמו שכוכה בחירע"א שם סקיי"
מבא דדווקא עצמה אבל מחמת מחל"י אח"כ לא
נשתעבדו נכסיו למפרע וכעין מש"כ הריעצ"א שהוצא
צ"ע"מ צ"מ לא לענין משעת שאלה הוא דנתחייב
שהציאור הוא שאם נאנסו אח"כ נתחייבו נכסיו
למפרע וכן לריך לפרש בהג"י פ"ב דב"ק א"ש משום
חליו שאם הזיקו אח"כ נשתעבדו נכסיו למפרע
אבל בהג"י שכתב דהו"ל ח"י אם פרעתיך אי אפשר
לפרש כך שא"כ אין זה אלא כאיני יודע אם
נתחייבתי כיון שלא נשתעבדו נכסיו למפרע אלא
אם ה' היוזק שמחמת הפשיעה שזכו המחייב וכיון
שיש בזה ספק ה"ז כא"י אם נתחייבתי וכמו שכתב
סב"ר ז"ל הריעצ"א צ"מ לא דמה"ע אפילו אם
משעת שאלה איתחייב באונס' מ"מ צספק הו"ל
כא"י אם נתחייבתי (ואע"ג שמהג"י כאן משמע
שאם משעת שאלה הו"ל נתחייב הו"ל כא"י אם
פרעתיך ודלא כהריעצ"א ז"ל שזהו משום דפליג
על הריעצ"א בזה דס"ל שהשאלה עלמה מחייבתו
בתשלומין ולא שבהאונסין מחייבים אותו למפרע)
ומדכח בהג"י דהו"ל כא"י אם פרעתיך מוכח דס"ל
דמעשה הפשיעה מחייבתו.

וגם מרש"י והשיטה שצ"ע"מ דף לו: ומכוס' דף לג:
מוכח כן דרש"י שהבאתי לעיל גבי הצלה
דאגמא קטלה פירש דאיכא למימר בפשיעה מחמת
וכי' דשמא הצל המזוי באגס קטלה וקשה דהיאך
מחייבין לי מספק ועכ"ל משום דהו"ל כא"י אם
פרעתיך אלא דפירש"י ה' אפשר לדחות דמטעמא
דמתוך שא"י לישבע שמשלם הוא דחייב אבל בהשיטה
שהוצאה צ"ע"מ כאן דכשפרה היא באגס שילאה
לשם בפשיעה והוא מסופק אם סופו באונס מוקמינן
לי אחזקתי דפשיעה ביניאחא ולא מיפערניכו מספק
משמע כסב"ר בהג"י דהו"ל כא"י אם פרעתיך.
והנה רש"י והשיטה בסב"ר הצלה דאגמא קטלה
חזלי חליצה דמ"ד תחלתו בפשיעה וסופו באונס
פטור ומשמע דלדידי נמי מעשה הפשיעה הוא
המחייב וזה קשה ביותר דאי מעשה הפשיעה מחייב
אי"כ אמאי תחלתו בפשיעה וסופו באונס פטור.
וכן קשה מהכוס' דף לג: שפירשו בתניתין דסיגפה
ומחמת אין זה אונס דקמ"ל דאע"ג שיש לחלות
מיתחה בדבר אחר מ"מ חייב מספק שלא ה' לו
לסגפה דמוכח דמשום שהפשיעה מחייבת אין לפטור
מספק ועיין לשון האו"ז שם (ודוחק לומר דכונתם
משום משאיל"מ וכי' יכונתן צ"ע"מ שפירש כן
ומשום שלא ה' לו לסגפה הו"ל כהו"ל למידע

הנ"י את הדין הזה מהא דעצחיה ואכליה וחינו
ממה שנשחטו נכסי האב משעת מעשה הפשיעה
י"ל דחינו משום דס"ל דאי לאו דמעשה הפשיעה
מחייבתו בתשלומי נזקיו אלא הו"ל דהחיות הוא
על הכחזק הבא ע"י פשיעה וכמו שכתבתי לעיל
בהפשיעה קלת דגנבה ואבדה א"כ לא כוח שייך כלל
שישחטו נכסיו למפרע משעת פשיעה דלפי"ז שעת
הפשיעה לאו כלום וכ"ש דלא כוח שייך שישחטו
נכסיו האב בשביל הכחזק שנעשה אלל יורשיו וכוונת
מה דמעשה הפשיעה מחייבתו.

ג) אב"ד לפי"ז למאי דאמרן לעיל מהחוס' דדף ג':
דסברת תחלתו בפשיעה וסופו בלחוס'
דקיי"ל דחייב הוא משום דמעשה הפשיעה הוא
המחייב א"כ לכאורה ה"י יכול הנ"י להוליך דינו
גם מהא דקיי"ל דתחלתו בפשיעה וסופו בלחוס' חייב
אבל י"ל דבהא דמעשה הפשיעה מחייבתו בכל
ניזקין אכתי לא סגי למישוי' כא"י אס פרעתיך אי
לאו ה"י דילפינן מהבגמ' והתוס' דעצחיה ואכליה
דאח"כ נשחטו נכסיו למפרע משעת פשיעה דיי"ל
דכ"י דא"י אס פרעתיך חייב ה"ט משום החזקה
חיות וי"ל שא"ס לא ה"י החיות דתשלומי נזקיו אלא
משעת הכחזק ולא למפרע לא ה"י שייך בזה חזקה
חיות ממון כיון שלא ה"י עדיין חיות ממון ודאי.
ואע"ג שכוחזק בזה שא"ס יוזק יכ"י חייב וברי
הוזק לפנינו ה"י תליא בפלוגתא הפוסקים אס
מחזיקין לאשה בחזקה היתר לשוק בשביל שעמדה
בחזקה שא"ס יומת בעלה תהא מותרת לשוק וברי
מת לפנינו וכן בספק אס נערפס מחיים אס יש
לכבדמה חזקה היתר משום חזקה שא"ס תשחט
תה"י מותרת וברי ה"י שחוטב לפנינו. וי"ל דהנ"י
ס"ל כהרמ"א ביו"ד סי' נ שאין זו חזקה היתר
כיון דהשתא נשחט שגולד בספק אינה מותרת
ואדרבה מחזיקין מאיסור לאיסור וא"כ הכא נמי
אע"ג שא"ס חוזק יתחייב וברי הוזק לפנינו מ"מ
אין זה חזקה חיות כיון דהשתא מיהא פטור הוא
ומשוי"ב כוסף הנ"י דכ"י לא דמי להתם דהתם
כשמת בעלה הו' כשנשחטו כבדמה אין בהיתר אלא
מכאן ולהבא אבל הכא כיון שכשיכ"י זה נזק יתחייב
למפרע משעת פשיעה נשחטו נכסיו וכיון שהחזקה
לפנינו ברי יש כאן חזקה חיות משעת פשיעה. ומ"מ
אס לא היתר הפשיעה מחייבתו בכל הנזקין מתחלה
אלא בהנזקין שיבאו ע"י הפשיעה אז לא בוי מהני
הא דנשחטו נכסיו למפרע למישוי' כא"י אס
פרעתיך כיון שהוא ספק אס ה"י הכחזק ע"י הפשיעה
וכמו דמשעת שאלה לדעת הריעב"א וכמו שכתבתי
לעיל אבל כיון שהפשיעה מחייבתו בכל חזקין מתחלה

סברת שהפושע נשמירה חייבתו תורה בכל נזקיו
אלא דס"ל דכשנאנס אחר"כ בעלה לה פשיעתו וכגון
בגנבי ונורא דנשחט שניזוקה ע"י גנבי שהוא לחוס'
בעלה לה הפשיעה דלגנבי נורא דפשיעה היא מה
שעלולה לחזק ע"י הפשיעה ונשחט שניזוקה ע"י
גנבי ל"ש שחזק ע"י נורא וכן כשמתח ע"י מה"מ
ל"ש דעלולה לחזק ע"י זאבים וגנבים וכיון שבעלה
פשיעתו תו לא מחייב על נזקיו דבשלמא אס ה"י
מעשה הפשיעה מחייבתו בתשלומין י"ל דאפילו
בעלה פשיעתו לא בעל חיות ממון אבל כיון שא"י
אלא חיות להתחייב בנזקיו כיון שבעלה פשיעתו תו
אינו חייב בנזקיו. ולפי"ז ה"ט דמ"ד תחלתו בפשיעה
וסופו בלחוס' דפטור משום דס"ל דבכל לחוס' בעלה
פשיעתו) ולמאי דקיי"ל דתחלתו בפשיעה וסופו
בלחוס' חייב ה"ט משום דס"ל דדווקא בלחוס' שלא
בא מחמת הפשיעה הוא דבעלה פשיעתו אבל אס
הפשיעה גרמה לבלחוס' לא מיקרי דבעלה פשיעתו
ומשוי"ב הוא דחייב בלחוס' הבא מחמת הפשיעה,
אבל במקום דבעין חוזק הבא ע"י פשיעה אי"ז אלא
פשיעה שפסע בהזק זה ולא בלחוס' הבא מחמת
הפשיעה והשתא ניחא מש"כ התוס' דדף ג':
דתחלתו בפשיעה וסופו בלחוס' חייב אלא
פשיעה גמורה שמעשה הפשיעה מחייבתו בתשלומי
כל נזקיו ובלחוס' הבא מחמת הפשיעה לא בעלה
פשיעתו אבל כשמתו כדרך השומרים אלא שלא
שמו כחיות דשומר שטר שבו אינו חייב אלא על
הזק שט"י הפשיעה קלת שגנבה ואבדה בזה לחוס'
אע"פ שבה מחמת פשיעה לאו פשיעה מיקרי אלא
לחוס'.

והנ"א נמי מאי דמוכח מפירש"י והשיטה שזשט"מ
דף לו דמשום ספק הצלל דאגמא מוקמינן
לה לחזקתו דחזקה הפשיעה שילתא לאגס וכן
בהתוס' דף ג': גבי סיגפס וחינו משום דהפשיעה
הוא ודאי שמחייבתו בכל נזקיו וברי הוזק לפנינו
וא"כ יש לנו חיות ודאי על זה הכחזק ואין בספק
לנו אלא שא"ס הוזק אחר"כ בלחוס' בעלה הפשיעה
שמחייבתו וזה מוקמינן לה לחזקתו דחזקה הפשיעה
לומר שלא בעלה פשיעתו ולא פערין ל"י מספק.
וכינו נמי מש"כ הנ"י בשם הרא"ה דהו"ל כא"י
אס פרעתיך כיון שה"י כאן חזקה חיות ודאי אס
יוזק וברי הוזק לפנינו ובספק הוא אס בעל דין
כחיות בזה הו"ל כא"י אס פרעתיך. ומה שהוליא

(2) ועיין נשיטה שהביא השט"מ גבי הצלל דאגמא
קטלי' שכשנזרר לנו שסופו בלחוס' גמור הרי י"א מן
הפשיטה נזדלי ופטור עיי"ש.

הוא דחוקה לפנינו ואין הספק אלא אם הוא ע"י פשיעה או ע"י אונס וזהו הוא דכו"ל כח"י אם פרעתיך. (ול"ע אם השיטה כהנ"י מעטס ח"י אם פרעתיך).

א"ל דלכאורח קשיא לפי"מ שכתבתי שאין מעשה הפשיעה מחייב את אלא שיתחייב צנזקין ח"כ לא יתחייב אלא ח"כ החזקה קודם שנגמרה שמירתו וכמו דמוכח באמת בהשיטה שבבבא ח"כ שאלה החזקה לבתר דאחזרה לבי מרה פטור וא"כ תיקשי לכאורח צנזקין ואכלול אמאי נשתעבדו נכסי האב משום פשיעתו הרי לא החזקה אלא לאחר שכלתה שאלתו אבל נראה דהא לא קשיא דאע"ג דשאלתו כלתה מ"מ שומרי שכר הם היורשים כיון דנהנה מיכני ועדיין חיוני פשיעה על זכ ואין לדחות דדן שאלה האב הרי בטלה וא"כ אינו חייב האב על פשיעתו דדן שמירה דהיורשים אי"ז שייך לדן שמירה האב דנראה דדן השמירה חד הוא שגם האב כשואל מלמד דדן שאלה שזהו משום קבלתו והיורשים אינם שייכים לקבלתו הנה הוא גם שומר שכר מהטעם דנהנה מיכני וזה דדן דנהנה מיכני דהיינו שיכולים להשתמש בה הרי ירשו מאביהם ואם כן הוא אותו הדין שמירה שהי' לאביהם ושפיר יכול להתחייב האב על פשיעתו כשהחזקה ע"י פשיעתו אלא היורשים ול"ע.

ומציאתי בקלוב"ח סי' שמ סק"ג ונאור שמח פ"ט מזקי ממון ה"ז צ שכתבו דאע"ג שהפשיעה מחייבתו ונשתעבדו נכסיו משעת פשיעה מ"מ צסופו צאונם דפטור משום דכו"ל כחזרה וכנראה ר"ל דהוי כחזרת החפץ לצעלוי, ואיכא שאלה נפרש דהוי חיוצ ממון ממע לא סגי בצטול הפשיעה אבל למה שבבבא ח"כ דק חיוצ להתחייב צנזקין הוא סגי בצטול הפשיעה וכוד לריק עיין בדבריהם.

פימון כב

הב"ל דאגמא קטלה

דף ל"ו: אמר אביי לטעמי דרצ לא מיבעיא ש"מ שמסר לש"ש וכו' אלא אפילו ש"ש שמסר לש"ח דגרועי גרעה לשמירתו פטור מ"מ דהא מסרה לנן דעת ופירש"י דפטור מן האונסין ואין לך לומר פשיעה היא זו שמסרה לאחר ומשום דרצ לא ס"ל דהא דאין ראוני שיכא פקדוני ציד אחר

וכרי החק לפנינו ואין הספק אלא אם צטלה הפשיעה וגם נשתעבדו נכסיו למפרע משו"ח כו"ל כח"י אם פרעתיך.

ד' והשתא מתורלת קושית האור שמח צפ"ע מזקי ממון משני לדדים שבקשה דצטור שפסע צו ואח"כ נסתפק לנו אם הזיק נימא נמי דהוי כח"י אם פרעתיך וכגון צספק כחושב ספק שמנה הזיק ושני שורים שהיו רודפים אחר שור והנה חדא יש לתרץ כמו שתירץ האור שמח דצטור שהזיק ל"ש לומר שיכא חייב מעשה שפסע צו ואע"ג שכתבתי לעיל דלפי ביאורי שייך גם צטור המזיק שמעשה הפשיעה מחייבתו בכל נזקיו מ"מ י"ל דצטור המזיק מיכא ל"ש הא דנשתעבדו נכסיו למפרע משעת פשיעה וצלא סברא זו לא דמי לח"י אם פרעתיך וכמו שכתבתי עפ"י שיטת הרמ"א ציו"ד. ועוד נראה לפי הנ"ל שלא נחתייב צשעת פשיעה אלא צנזקין נזקיו אם יוזק ומשו"ח כו"ל כח"י אם פרעתיך משום דהרי החק לפנינו ח"כ גם צטור המזיק ל"ש להקשות שיכא כח"י אם פרעתיך אלא אם הזיק לפנינו ולא נסתפק לנו אלא אם מחמת הפשיעה הזיק אם לא אבל כשהספק הוא אם הזיק פשיעה שאי"ז אלא כח"י אם נחתייבתי וצטור נמי אי הוה מספקא לן אם החק לאחר הפשיעה או לא ה"י פטור.

ובזה ניחא לי מש"כ השיטה שכוזאכ צשע"מ דהא דאחזרה לבי מרה וכו' פטור וכו' דליכא למימר הצלא דאגמא קטלה דאחזרה לבי מרה לאו דווקא דכ"ה אחזרה לבית שומר ולא אמרינן מהזיק הצלא שהביאה עמה מחה שכשמתה כבר נסתלקה מן הפשיעה הודאית (ר"ל משום שקודם שמתה כבר צטלה פשיעתו הודאית) ומן הספק לא נחתייבו (ר"ל כיון שכבר ילא מחזקת הפשיעה) ולא מעטס היזק שאינו ניכר נגשו צה וכשהחזירה למרה דווקא עכ"ל ור"ל שהי' אפשר לפרש כשהחזירה להבעלים דווקא שצטל דין שמירתו ומשו"ח אפילו ודאי מהצלא דאגמא שהביאה עמה מחה נמי פטור שהמיתה הרי היתה כשכלתה שמירתו ומה שנכנס צה ההצל צשעת שמירתו והזיקתו שהרי מת אח"כ מה כו"ל היזק שאינו ניכר. ול"ע שהרי גם לפירוש דמשום ספק הוא דפטור וגם באחזרה לבית שומר נמי לריק לטעמא דהיזק שאינו ניכר שאלם נחתייבו גם צעד ההזק שאינו ניכר שהזיק ההצל הרי ה"י הספק קודם שנסתלק מן הפשיעה הודאית (ואולי י"ל דבתר שעה שגודע הספק אזלינן) אבל להניל ניחא דעל ספק ההזק צשעת שמירתו הרי הספק הוא אם ה"י היזק לגמרי ורק מה שהחזקה ע"י המיתה

הו"ל פשיעה והנה מוכח מהגמ' דמ"מ ס"ד דנש"ש שמסר לש"ח יכ"י חייב גם על האונסין משום דגרועי גרעה לשמירתו וחיובו דהוב ס"ד דזו נמי פשיעה הוא כיון שהש"ח לא ישמור מגנבה ואצדה וקמ"ל דל"י פשיעה משום דכיון דמסרה לזן דעת הנה כל זן דעת שומר גם מגנבה ואצדה אעפ"י שהוא פטור על זה וכמו שכתבו החוס' בדף ל"ג: אבל ל"ע דהא דמסרי' לש"ח מייסדה דודאי לא הו' פשיעה גמורה דהא גם שומר חנם שומר מפשיעה גמורה שחייב עלי' וא"כ אפילו להס"ד אין זו פשיעה אלא כעין גנבה ואצדה דהוב ס"ד שאינו שומר מה וא"כ אמאי הוב ס"ד שיהי' חייב על האונסין הרי כתבו החוס' בדף ל"ג: דתחלתו כעין גנבה ואצדה וסופו צאונס פטור לכ"ע. (והי' אפשר לפרש לא מייבטי' ש"ח שמסר לש"ש דל"ש לרצ' אין רלוני שיהא פקדוני צ"ח אלא אפילו בגרועי גרעי' לשמירתו ל"א אין רלוני וכו' ולפי"ז להס"ד הו' כפשיעה גמורה אבל עין בחירע"א בהחילוק סק"ע שכתב שדוחק לפרש כן).

בסברת אצ"י דפשע זה ויאלץ לאגס ומתח כדרכה דאפילו למ"ד תחלתו כפשיעה וסופו צאונס פטור הכא חייב דהכלל דאגמא קטלה פירשו החוס' בד"ה אין רלוני דל"ד הכלל דאגמא אלא כ"ה בית אחר שיש שבריא בית אחד יותר מאחר והחילוק מלריפא דאורבני הוא דהתם לא הו' האונס ראוי להיות נארע עד שצאו גנבים אבל הכא איגלאי מילתא שאותו הכל ואותו מקום הו' מסוכן יותר להמית בהמה זו דמיד שצאת שם התחיל החולי ור"ל דאמרינן שמהכלל המסוכן התחיל החולי מיד. ונראה ביאור סברתם דשאני הדין פשיעה לענין גנבים להפשיעה שלענין הכלל דאגמא דלענין גנבים החילוק בין המקום שמזויים גנבים למקום שאינם מזויים גנבים הוא בשני דברים חדא דבמקום שמזויי ההיזק דגנבים מיחשב מעשה אי השמירה לגבי הגנבים כגרם היזק שחייבים על זה ולשיטת הרמב"ם כמיק ממש אבל כשאין ההיזק מזוי לבא אין זה גרם היזק להחייב על זה וכמו לענין אשו משום חלו שחם אינו הולך אלא ברוח שאינה מזוי לא מיחשבא חלו ועוד דכשהיזק מזוי הו"ל לאסוקי

אדעתא ולשמור מה אבל כשאינו מזוי לא הו"ל לאסוקי אדעתא ואינו חייב לשמור מה ולא הו' כפושע אלא חנוס. דלפשיעה צעין שני דברים חדא שיהא בזה גרם היזק ואי לא אין זה פשיעה אפילו הו' ליה לאסוקי אדעתא ואפילו כשיש בזה גרם היזק אם לא הו' ליה לאסוקי אדעתא אין זה פשיעה. אבל כל זה לענין גנבים שאין הגנבים צאים אלא לאחר הפשיעה אבל אי הכלל דאגמא קטלי' לא שייך לומר שאין כאן גרם היזק דהא אי הכלל דאגמא קטלה הרי צאת למקום שכבר הו' האויר מסוכן והאויר מחיקה והא דלא מיקרי פשיעה משום הכלל דאגמא אי"ז אלא משום דכיון שאינו מזוי שיהי' האויר מסוכן א"כ לא הו"ל לאסוקי אדעתא שהאויר מסוכן לשמור מה וכו"ל כאונס. וחיובו שחילק אצ"י דמ"ד תחלתו כפשיעה וסופו צאונס פטור אי"ז אלא דלריפא דאורבני דלענין גנבים לא הו' האונס ראוי להיות נארע עד שיצאו הגנבים ומה דהו' גרם היזק לענין נורא לא מהני שיהא נקרא גרם היזק לענין גנבי אבל בהכלל דאגמא שיש כאן גרם היזק בזה שצאת לאויר מסוכן ואין הפטור אלא משום דלא הו"ל לשמור מה בזה לכ"ע הא דהו"ל לשמור שלא תלא לאגס משום זאבים וגנבים מהני זה גם לענין הכלל דאגמא שלא יוכל לפטור עלתו בעטנה דלא הו"ל לאסוקי אדעתא י).

וב"ל זה לשיטת החוס' דלדידכו כ"ה בית אחר שפשע צו לענין אחד חייב אח"כ כשמחב כדרכה מהאי טעמא דלהחוס' גם צאגס כיון דהו' מרעה שמן ועוב לא גרע מצית אחר ואע"ג דלענין שמירתו ופשיעתו לא הו"ל לאסוקי אדעתא כלל שיהא האגס או הבית האחר גרוע מציתו ומש"כ כתבו החוס' דגם בשומר שמסר לשומר שייך לאצ"י סברת הכלל דאגמא קטלה ויכ"י חייב לאצ"י במתא אפילו למ"ד תחלתו כפשיעה וסופו צאונס פטור אבל כרא"ש כתב החילוק לאצ"י דלענין מיחב יש פשיעה קלת שרצוי הכלל מזוי צאגס יותר מצבית אבל דלריפא דאורבני ליכא פשיעה כלל לענין גנבי דאין ראוי ליגנז שם יותר ממה שאם היו עמונים בקרקע ולפי"ז דוקא צאגס שגם שמירתו

להיות נארע עד שצאו הגנבים וליכא גרם היזק אבל צנחשים כבר היו הנחשים צנקה זו קודם שהליכה לשם וכשצאת הרי מזוי שיכיסה הנחש ויש כאן גרם היזק ולענין פשיעתו ושמירתו סגי בזה שפשע לענין הוחמה והחלקה. ואמר לי שכן הקשה בחירע"א על החוס' דהכלל שייך הכלל דאגמא קטלה.

(1) והערני תחתי הרב הגאון ר' דן נ"י דלפי"ז יש לתרץ קושיית החוס' בדף עת. דמחייב רנה צהכיסה נחש כיון שפשע לגבי הוחמה או החלקה דלפי"ז שפיר מחייב אפילו למ"ד תחלתו כפשיעה וסופו צאונס פטור וכסברת הכלל דאגמא קטלה ואע"ג שהיזק הנחש לא התחיל מיד שצאת שם מ"מ ל"ד לגנבים דגנבים לא הו' ההיזק ראוי

ופשיעתו הו"ל פשיעה קלה אבל כשחמסרו לבית אחר בפשיעה כגון שומר שמסר לשומר אליבא דר' יוחנן ל"ש סברה הבלא דאגמא קטלה כיון דלא הו"ל לאסוקי אדעתא על בית השומר השני שום גריעותא יותר מצית השומר הראשון ואין כאן פשיעה קלה וצחוס' הרא"ש בשט"מ וכן צחוס' שאנן שם הביאו רא"י ע"ז מפירש"י ד"ה ושי' ל"י שכתב לאצוי אליבא דר' יוחנן דהא דחייב בשומר שמסר לשומר דווקא למ"ד תחלתו בפשיעה וסופו צחוס' חייב הוא והיינו משום דל"ש צזה סברה הבלא דאגמא קטלה אלא דאצוי ס"ל דלמ"ד תחלתו בפשיעה וסופו צחוס' חייב ל"ש אונם מלאך המות ל"ש שאר אונסין וכהר"ף וברא"ש דלאצוי לא צעין אונם הצא מחמת הפשיעה. ונראה צביאור סברתם צין פשע קלה ללא פשע כלל דלדידהו סברה אצוי בהבלא דאגמא קטלה היא שמרפין כל ההיזקות של זאבים וגנבים והבלא דאגמא להיזק אחד שעי' כולם הרי מצוי הדבר שחזק הפרה ומשו"ה כשניזוקה בהכמה ע"י אחד מההיזקות האלה מיהשבה פשיעה ואפילו כשניזוקה ע"י הבלא דאגמא שזה בלבדו אינו מצוי וכמו בפשיעה דזאבים וגנבים שניזוקה בהכמה ע"י זאב וגנב אחד וצודאי י"ל שאילו לא הי' צעולם אלא הואצ האחד הכוא שערפה או הגנב הזה שגנבה שלא הי' זה פשיעה שאי"ז מצוי שיצא הגנב האחד שצעולם לגנוב את הפרה הזו אלא שהננו מרפין את כל הגנבים שצעולם להיזק אחד והרי זה מצוי שיצא אחד מכל הגנבים לגנבה ומשו"ה כל גנב שגנבה מיהשב מצוי והויא פשיעה וא"כ הי"ז ס"ל לאצוי שהננו מרפין כל ההיזקות להיזק אחד ומשו"ה גם ההבלא דאגמא שהוא חלק מאלה ההיזקות מיהשבה פשיעה ולא גרע זה בצדל שלעין זאבים וגנבים הוי מצוי פשיעה בלא הכירוף דההיזק דהבלא דאגמא דמ"מ יש לרפס להיזק דהבלא דאגמא כדי לחייב גם על ההבלא דאגמא. ומשו"ה הי"ז חייב אפילו למ"ד תחלתו בפשיעה וסופו צחוס' פטור. אבל סברה זו ל"ש אלא בהבלא דאגמא שהאגם גרע מעט מהבל שצנית והו"ל כפשע קלה אלא שאי"ז מצוי שחזק עי"ז ומשו"ה לא הו"ל פשיעה גמורה ומשו"ה שייך לרף זה להפשיעות קלה או הפשיעות הגמורות האחרות אבל צריפה לאורבנא דאין ראוי ליגנב שם יותר מאילו שמו צקרקע והו"ל שמירה גמורה כמו צציתו ולעין גנבי לא פשע כלל אין לנו מה לרף להפשיעה האחרת דלעין נורא ומשו"ה לעין גנבי דהוי אונם חליא זה בפלוגמא דתחלתו בפשיעה וסופו צחוס' אי חייב אי פטור.

ולפי' הנ"ל נראה דהא דכתבו החוס' צדף לנ: דאפילו למ"ד תחלתו בפשיעה וסופו צחוס' חייב מ"מ תחלתו צכעין גנבה ואצדה וסופו צחוס' פטור דל"ש זה צמתה היכא דשייך הבלא דאגמא קטלה דהתם ודאי אפילו תחלתו צכעין גנבה ואצדה ואח"כ מתה דחייב דל"ש סברה החוס' צדף לנ: אלא היכא דסופו צחוס' אלא מיחייב למ"ד תחלתו בפשיעה וסופו צחוס' חייב אלא משום שמעשה פשיעתו כבר חייבתו דצזה הוא שחילקו החוס' צכעין גנבה ואצדה ל"ש זה וכמו שבי' הקודם אבל צמתה אח"כ היכא דשייך הבלא דאגמא הרי המיתה גופה פשיעה היא דמיקרי שנעשה ע"י פשיעה וא"כ בפשיעה דכעין גנבה ואצדה נמי מיקרי דהוי היזק שעי' גנבה ואצדה וזהו צין לפירש"י וברא"ש וחוס' שאנן צין לפירוש החוס'. דלפירש"י וברא"ש הרי פשיעה דכשם דפשיעה גמורה מרפין כל ההיזקות להיזק אחד שכל חלק ממנו הוי פשיעה הי"ז בפשיעה דכעין גנבה ואצדה נמי מרפין הכל להיזק אחד וכל חלק מיקרי שהוא ע"י פשיעה דכעין גנבה ואצדה וכמו לעין גנבה דמחייבין בשומר שבר די"ל שלעין הגנב היחיד שגנבה הוי מיהשב כחוס' גמור אלא דמרפין כל הגנבים למיהשבי' כמו היזק הצא ע"י גנבה ואצדה וגם לפירוש החוס' נראה דכיון דאפילו מ"ד תחלתו בפשיעה וסופו צחוס' פטור מודה בהבלא דאגמא דחייב עכ"ל דצמקוס דצחוס' ליכא גרם היזק כמו לגבי גנבי דמיקרי אונם לא מחייב הך מ"ד משום הפשיעה שפשע לעין דבר אחר וכמו צביארתה לעיל העטם משום שצעלה הפשיעה אבל בהבלא דאגמא ל"ל שגם מעשה האונם פשיעה הוא כיון דאיכא גרם ולעין פשיעתו ושמירתו סגי צמה שפשע ולא שמר לעין אחר ואם כן גם צכעין גנבה ואצדה נמי סגי צמה שפשע פשיעה דכעין גנבה ואצדה לעין אחר.

והשתא ייחא לשיטת החוס' הא דס"ד דשומר שבר שמסר לש"ה יכא חייב גם לרצ משום דגרוע גרעי' לשמירתו ואע"ג שאפילו לפי הס"ד אין זו אלא כפשיעה אלא צהשמירה דכעין גנבה ואצדה ומשום דלשיטת החוס' גם בשומר שמסר לשומר שייך הך סברה דהבלא דאגמא קטלה וצזה הרי הוא חייב גם כשתחלתו צכעין גנבה ואצדה ואח"כ מתה ולא דחתה הגמי' אלא משום דכיון דמסרי' לנן דעת הרי הוא שומר אפילו מכעין גנבה ואצדה ואין כאן אפילו פשיעה דכעין גנבה ואצדה.